Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος »	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος »	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος — *Ἐν Ἀθήναις, 5 Ἰανουαρίου 1908* — *Ἔτος 30ὸν.—Ἀριθ. 6*

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βερν)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Περὶ τὴν πέμπτην πρωϊνὴν ὥραν, ἔξωθεν τῆς πολίχνης Φάλλεν, ὁ δραπέτης ἀνεκάλυψεν ἔρημον καλύβην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐτρύπωσε, χωρὶς νὰ συναντήσῃ κανένα. Μέρος τῶν τροφίμων, τὰ ὁποῖα τῷ εἶχε προσφέρῃ ὁ καλὸς μυλωνᾶς, ἐχρησιμοποιήθη ἐκεῖ· ἔπειτα ὕπνος μακρὸς καὶ ἀτάραχος, ἕως τὸ βράδυ.

Τὸ βράδυ, περὶ τὴν ἕκτην ὥραν, ἐξεκίνησεν. Ἀπὸ τὰ ἑξήκοντα βέρστια, τὰ ὁποῖα τὸν ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ Περνάου, τὴν νύκτα ἐκείνην τῆς 9 πρὸς τὴν 10 Ἀπριλίου, ἐλογάριαζε νὰ διανύσῃ τὰ τριάκοντα.

Τοῦτο καὶ ἔγινε. Τὴν αὐγὴν ὁ δραπέτης ἔπρεπε πάλιν νὰ σταθμεύσῃ, ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν, ἐλλείψει καλλιτέρου καταφυγίου, εἰσέδυσεν εἰς τὸν μυχὸν ἑνὸς πυκνοῦ δάσους πεύκων, εἰς ἀπόστασιν ἡμίσεως βερστίου ἀπὸ τῆς ὁδοῦ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας ἐκείνης, κρυμμένος ὄπισθεν μιᾶς λόχμης, ὁ δραπέτης εἶδεν ἀπόσπασμα χωροφυλάκων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Περνάου. Πρὸς στιγμὴν οἱ χωροφύλακες ἐσταμάτησαν, ὡς νὰ ἐσκέπτοντο ἂν ἔπρεπε νὰ ἐρευνήσουν τὸν πευκῶνα. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των.

Τὸ βράδυ, περὶ τὴν ἕκτην ὥραν, ὁ δραπέτης ἤρχισε καὶ πάλιν τὴν ὁδοιπορίαν του. Ὁ οὐρανὸς ἦτο ἀνέφελος. Ἡ σελήνη, πανσέληνος σχεδόν, ἔλαμπε ζωηρότατα. Περὶ τὴν τρίτην πρωϊνὴν, ὁ δραπέτης ἐπῆρε τὴν ἀριστερὰν ὄχθην ἑνὸς ποταμοῦ, τοῦ Περνόβα, πέντε βέρστια μακρὰν τοῦ Περνάου. Ἀκολουθῶν τὴν ὄχθην ταύτην θὰ ἔφθανεν εἰς τὸ προάστειον τῆς πόλεως, ὅπου εἶχε σκοπὸν νὰ διαμείνῃ εἰς μικρὸν ξενοδοχεῖον μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ὀλίγον ἀκόμη καὶ τὰ δεινά του θὰ ἐτελείωναν. Οὕτω ἐνόμιζε, τοὐλάχιστον...

Ἔξαφνα ἀντήχησε κραυγή.

Ἦτο τὸ ἴδιον τραχὺ καὶ ξενόφωνον «τίς εἶ», τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀκούσει καὶ εἰς τὰ σύνορα. Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἐξῆρχετο ἀπὸ τὸ στόμα τελωνοφύλακος...

Τέσσαρες χωροφύλακες, ὑπὸ τὸν ἐνωματάρχην Ἔκ, ἐπέβλεπον τὴν πρὸς τὸ Περνάου ὁδόν. Πρὸς στιγμὴν, ἐπὶ τῇ θέᾳ των, ὁ δραπέτης ἐσταμάτησε. Εὐθὺς ἔπειτα ἤρχισε νὰ τρέχῃ, κατερχόμενος τὴν ὄχθην.

— Αὐτὸς εἶνε!... ἐβρυχήθη εἷς τῶν χωροφυλάκων.

Δυστυχῶς, τὸ φῶς τῆς σελήνης δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ σωθῇ φεύγων ἀπαρατήρητος. Ὁ Ἔκ καὶ οἱ χωροφύλακές του ὥρμησαν ἐπὶ τὰ ἴχνη του. Ὁ δραπέτης, ἐξηντλημένος ἀπὸ τὴν μακρὰν πορείαν, δὲν εὕρισκε τὴν συνήθη του ὠκυποδίαν. Οἱ χωροφύλακες, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν διόλου κουρασμένοι, θὰ τὸν ἔφθαναν ἐντὸς ὀλίγου.

— Καλλίτερα νὰ ποθάνω παρὰ νὰ μὲ πιάσουν! ἐσυλλογίσθη.

Τὸ ρεῦμα τοῦ Περνόβα παρέσυρεν ὀγκοπάγους πρὸς τὴν θάλασσαν. Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν εἷς τῶν ὀγκοπάγων τούτων διήρχετο ἐμπρός του, εἰς ἀπόστασιν πέντε ἢ ἓξ ποδῶν ἀπὸ τῆς ὄχθης, ὁ δραπέτης, μὲ θαυμάσιον πήδημα, εὑρέθη ἐπάνω του.

— Πῦρ! ... πῦρ!.. ἐφώναξεν ὁ Ἔκ.

Τέσσαρες πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν, ἀλλ' αἱ σφαῖραι τῶν ρεβόλβερ ἐχάθησαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν κινουμένων ὀγκοπάγων.

Ὁ ὀγκόπαγος, ὁ φέρων τὸν δραπέτην, ἔτρεχε μὲ μεγάλην ταχύτητα, διότι τὸ ρεῦμα τοῦ Περνόβα εἶνε γοργὸν τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς τήξεως.

«Ὁ Δημήτριος ἀργεῖ!...» (Σελ. 42, στ. α'.)

Ὁ Ἔκ καὶ οἱ ἄνδρες του ἠκολούθουν τὴν ὄχθην τρέχοντες καὶ πυροβολοῦντες, ἀλλ' ὑπὸ ὅρους ὁμολογουμένως δυσμενεῖς ὥστε νὰ εὐστοχήσουν τὰ ὅπλα των. Ἔπρεπε νὰ μιμηθοῦν τὸν φυγάδα, νὰ

πηδήσουν καὶ αὐτοὶ εἰς ἕνα ὀγκόπαγον, ἔπειτα εἰς ἄλλον, ἔπειτα εἰς τρίτον, καὶ οὕτω νὰ τὸν κυνηγήσουν καὶ νὰ τὸν φθάσουν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κυκεῶνος ἐκείνου.

Ἦσαν ἕτοιμοι νὰ τὸ ἐπιχειρήσουν, ὅταν συνέβη κάτι ἀπρόοπτον. Ὁ ὀγκόπαγος, τοῦ ὁποίου ἐπέβαινεν ὁ δραπέτης, προσέκοψεν εἰς σύρραξιν πάγων, προξενηθεῖσαν ἕνεκα μιᾶς ἀποτόμου στροφῆς τοῦ ποταμοῦ πρὸς τὰ δεξιᾷ, ὅπου ἡ κοίτη του ἐστένευε. Ὁ ὀγκόπαγος ἀνετράπη, ἠνορθώθη, ἀνετράπη καὶ πάλιν, τέλος δὲ ἐξηφανίσθη ὑπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἄλλων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν συσσωρευθῆ ἐκεῖ εἰς φραγμόν. Οἱ ἄλλοι ὄγκοι, οἱ παρασυρόμενοι ὑπὸ τοῦ ρεύματος, ἐσταμάτησαν. Οἱ φύλακες ὥρμησαν τότε εἰς τὸν παγῶνα, τὸν διέτρεξαν ὅλον καὶ παρέτειναν τὰς ἐρεύνας των ἐπὶ ὁλόκληρον ὥραν.

Ἀλλ' οὔτε ἴχνος τοῦ δραπέτου, ὁ ὁποῖος βεβαίως θὰ εἶχε φονευθῆ κατὰ τὴν σύρραξιν.

— Καλλίτερα νὰ τὸν ἐπιάναμε! εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχης Ἐκ. Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν μπορέσαμε νὰ τὸν πιάσουμε ζωντανόν, ἂς τὸν πιάσουμε τοὐλάχιστον πεθαμένο!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Οἰκογένεια Νικολέφ.

Τὴν ἐπιοῦσαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, 12 Ἀπριλίου, τρία πρόσωπα, ἀναμένοντα κάποιον τέταρτον, συνωμίλουν, μεταξὺ τῆς ἑβδόμης καὶ ὀγδόης ἑσπερινῆς ὥρας, εἰς τὴν τραπεζαρίαν μιᾶς οἰκίας τοῦ προαστείου τῆς Ρίγας, κατοικουμένου κυρίως ὑπὸ Ρώσσων.

Ἡ οἰκία ἦτο μᾶλλον εὔπρεπὴς καὶ πλινθόκτιστος, πρᾶγμα σπάνιον εἰς τὸ προάστειον ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου κατεῖχε τὴν ἐσχατιὰν καὶ ὅπου αἱ οἰκίαι εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ξύλιναι.

Ἡ ἑστία, λειτουργοῦσα ἀπὸ πρωΐας, διετήρει ἐντὸς τῆς αἰθούσης θερμοκρασίαν δεκαπέντε-δεκαέξ βαθμῶν, πολὺ ἱκανοποιητικήν, ἀφοῦ τὸ θερμόμετρον, τὸ ἀνηρτημένον ἔξω, ἐδείκνυε πέντε ἢ ἓξ βαθμοὺς ἄνωθεν τοῦ μηδενός. Ἡ μικρὰ λάμπα τοῦ πετρελαίου, μὲ τὸ *ἀμπαζούρ*, ἔρριπτεν ἐπὶ τῆς ἐν τῷ μέσῳ τραπέζης φῶς ὄχι καὶ τόσῳ δυνατόν. Ἕνα *σαμοβάρι* ἔβραζεν ἤδη ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς *σερβάντας*, καὶ τέσσαρα φλυζάνια, ὄρθια ἐπάνω εἰς τὰ πιατάκια των, ἐμαρτύρουν, ὅτι *τέσσαρα πρόσωπα* ἐπρόκειτο νὰ πάρουν τσάϊ.

Τὸ τέταρτον ὅμως δὲν εἶχεν ἀκόμη φανῆ, μολονότι εἶχον παρέλθει τεσσαράκοντα λεπτὰ ἀπὸ τὴν προσδιωρισμένην ὥραν.

— Ὁ Δημήτριος ἀργεῖ!... παρετήρησεν εἰς τῶν προσκεκλημένων, πλησιάζων ἓν παράθυρον μὲ διπλᾶ φύλλα, τὸ ὁποῖον ἔβλεπεν εἰς τὸν δρόμον.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ἡλικίας πενταήκοντα περίπου ἐτῶν, ἦτο ὁ ρῶσσος ἰατρὸς Χαμίν, φίλος τῆς οἰκογενείας ἐκ τῶν πιστοτέρων. Ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας, καθ' ἣν ἐξήσκει τὸ ἐπάγγελμά του ἐν Ρίγᾳ, ἦτο περιζήτητος διὰ τὴν χειρουργικήν του δεξιότητα, ἠγαπᾶτο ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον διὰ τὴν φαιδρότητα τοῦ χαρακτῆρός του, καὶ μόνον ἐφθονεῖτο ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του· εἶνε δὲ γνωστὸν ἕως ποῦ εἰμπορεῖ νὰ φθάσῃ κάποτε ἡ ἐπαγγελματικὴ ἀντιζηλία, — εἰς τὴν Ρωσσίαν, ὅπως καὶ παντοῦ...

— Ναί, σὲ λίγο θὰ κτυπήσῃ ἐκτύ... ἀπεκρίθη ἄλλος προσκεκλημένος, κυττάζων τὸ ὡρολόγιον τοῦ τοίχου, ἀνηρτημένον μεταξὺ τῶν δύο παραθύρων. Ἀλλὰ ὁ κ. Νικολέφ δικαιοῦται νὰ ἔχῃ «τὴν χάριν ἑνὸς τετάρτου», ὅπως λέγομεν εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰξεύρετε δὲ ὅτι τὸ τέταρτον αὐτὸ πάντοτε ἔχει περισσότερα ἀπὸ δεκαπέντε λεπτά.

Ὁ λαλήσας ἦτο ὁ κ. Δελαπόρτ, πρόξενος τῆς Γαλλίας εἰς τὴν Ρίγαν. Τεσσαρακοντούτης περίπου, ἐγκατεστημένος εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην ἐπὶ δεκαετίαν, ἔχαιρε τῆς γενικῆς ὑπολήψεως διὰ τὴν λεπτότητα τῶν τρόπων του καὶ τὴν ἀγαστὴν περιποιητικότητά του.

— Ὁ πατέρας μου ἐπῆγε νὰ δώσῃ ἕνα μάθημα στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς Ρίγας, εἶπε τότε τρίτον πρόσωπον. Ἔχει νὰ κάμῃ πολὺν δρόμον μ' αὐτὸν τὸν ἀέρα καὶ μ' αὐτὸ τὸ χιονόνερο... Θὰ γυρίσῃ παγωμένος ὁ καϊμένος μου ὁ πατέρας...

— Μπᾶ! ἀνέκραξεν ὁ ἰατρὸς Χαμίν· τὸ τζάκι τριζομανεῖ καὶ τὸ σαμοβάρι ἀνταποκρίνεται μὲ τραγοῦδι... Κάμνει ζέστη ἐδῶ μέσα. Δύο-τρία φλυζάνια τσάϊ, καὶ ὁ Δημήτριος ἀνακτᾷ τὴν θερμότητά του καὶ ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς. Μὴ φοβᾶσαι, ἀγαπητή μου Ἴλκα!.. Ἐπὶ τέλους ἂν ὁ μπαμπᾶς σου χρειασθῆ γιατρὸ, ὁ γιατρὸς δὲν εἶνε μακρυά, καὶ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους του φίλους...

— Ὤ, αὐτὸ τὸ ξέρουμε καλά!... ἀπήντησε μειδιῶσα ἡ νεᾶνις.

Ἡ Ἴλκα Νικολὲφ ἦτο εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν. Γνησία αὐτὴ Ρωσσίς, ἀντετίθετο ζωηρῶς πρὸς τὰς γερμανίδας τῆς Ρίγας, μὲ τὰ κατακόκκινα πρόσωπα, τὰ καταγάλανα μάτια, τὰ ψυχρὰ καὶ ἀνέκφραστα βλέμματα. Μελαγχροινή, ὑψηλή, μ' εὐγενῆ χαρακτηριστικά, μὲ *αὐστηρὰν κάπως φυσιογνωμίαν*, — τὴν αὐστηρότητα τῆς ὁποίας ἐμετρίαζεν ἄλλως τε βλέμμα ἀπείρου γλυκύτητος, — σοβαρὰ καὶ μετρημένη, διόλου φιλάρεσκος εἰς τοὺς τρόπους καὶ εἰς τὴν περιβολήν, ἁπλῶς ἀλλὰ καὶ φιλοκάλως ἐνδυομένη, ἡ Ἴλκα ἦτο ὁ τέλειος τύπος τῆς Λιβονίδος κόρης, τῆς ἐχούσης σλαυϊκὴν τὴν καταγωγήν.

Ἡ Ἴλκα δὲν ἦτο τὸ μόνον τέκνον τοῦ Δημητρίου Νικολέφ, χηρευμένου ἤδη ἀπὸ δεκαετίας. Ὁ ἀδελφός της Ἰωάννης, δεκαπενταετής, συνεπλήρωνε τὰς σπουδάς του εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Δορπάτ. Κατὰ τὴν παιδικήν του ἡλικίαν ἡ Ἴλκα τῷ εἶχε χρησιμεύσει, ὡς μήτηρ, καί, ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς κυρίας Νικολέφ, εἰς ποίαν ἄλλην γυναῖκα ἠμποροῦσε νὰ εὕρῃ περισσοτέραν ἀφοσίωσιν, ἀγαθότητα καὶ αὐταπάρνησιν; Χάρις εἰς τὴν θαυμασίαν της οἰκονομίαν, ὁ νεαρὸς φοιτητὴς ἠδύνατο τώρα νὰ ἐκπαιδεύεται, ζῶν μακρὰν τῆς πατρικῆς οἰκίας ἄνευ μεγάλων στερήσεων.

Ὁ Δημήτριος Νικολὲφ δὲν εἶχε τωόντι ἄλλο εἰσόδημα παρὰ ὅ,τι ἐκέρδιζε δίδων μαθήματα, ἰδιωτικὸς καθηγητὴς τῶν φυσικομαθηματικῶν, εἰς τὴν οἰκίαν του ἢ ἔξω. Μὲ τοιοῦτο ἐπάγγελμα δὲν κάμνει κανεὶς περιουσίαν, οὔτε εἰς τὴν Ρωσσίαν οὔτε ἀλλοῦ. Ἐὰν ὅμως ὁ Δημήτριος Νικολὲφ ἠδύνατο νὰ ἐξαργυρώσῃ τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν συμπολιτῶν του, — τῶν Σλαύων ἐννοεῖται, — θὰ ἦτο ἑκατομμυριοῦχος. Περὶ τούτου δυνάμεθα νὰ πεισθῶμεν παρακολουθοῦντες τώρα τὴν συνομιλίαν τοῦ ἰατροῦ Χαμὶν καὶ τοῦ Προξένου. Ἡ συνομιλία αὕτη ἐγίνετο εἰς τὴν ρωσσικήν, τὴν ὁποίαν ὁ κ. Δελαπόρτ ὡμιλοῦσε τόσον καλά, ὅσον καὶ οἱ μορφωμένοι Ρῶσσοι ὁμιλοῦν τὴν γαλλικήν.

— Ὥστε λοιπόν, γιατρέ. ἔλεγεν ὁ Πρόξενος, εὑρισκόμεθα εἰς τὰς παραμονὰς κινήματος, τὸ ὁποῖον θὰ μετεβάλῃ τὸ πολιτικὸν καθεστὼς εἰς τὴν Ἐσθονίαν, τὴν Λιβονίαν καὶ τὴν Κουρλάνδην. Αἱ ἐσθονικαὶ τοὐλάχιστον ἐφημερίδες αὐτὸ προφητεύουν...

— Ἡ μεταβολὴ θὰ ἐπέλθῃ βαθμηδόν, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός, ἀφοῦ ἡ διοίκησις θἀφαιρεθῇ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Γερμανῶν. Δὲν εἶνε παράλογον νὰ διοικοῦν οἱ Γερμανοὶ τὰς ἐπαρχίας μας;...

— Ἀλλὰ καὶ ὅταν δὲν θὰ ἔχουν τὴν πολιτικὴν διοίκησιν, παρετήρησεν ἡ Ἴλκα, πάλιν δὲν θὰ εἶνε παντοδύναμοι διὰ τοῦ χρήματος, ἀφοῦ μόνοι αὐτοὶ ἔχουν τὰ κτήματα καὶ τὰς θέσεις;

— Ἀπὸ τὰς θέσεις εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς βγάλῃ, ἀπήντησεν ὁ κ. Δελαπόρτ. Ἀπὸ τὰ κτήματα ὅμως θὰ ἦτο δύσκολον, διὰ νὰ μὴ εἴπω ἀδύνατον. Μόνον εἰς τὴν Λιβονίαν οἱ Γερμανοὶ κατέχουν τετρακόσιες χιλιάδες ἑκτάρια, δηλαδὴ τὸ μεγαλείτερον μέρος τῆς καλλιεργησίμου γῆς... Εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτὸν μεταξὺ Ρώσσων σλαυϊκῆς καταγωγῆς καὶ Ρώσσων γερμανικῆς καταγωγῆς, κανεὶς δὲν εἰξεύρει ποῖοι θὰ ἐπικρατήσουν.

— Ἂς ἀφίσωμεν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν Τσάρον, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς Χαμίν. Ὡς γνήσιος Σλαῦος αὐτός, θὰ προσπαθήσῃ νὰ περιορίσῃ τὸ ξενικὸν στοιχεῖον εἰς τὰς ἐπαρχίας μας, ὅπως ξεύρει.

— Καὶ ἐπιτέλους θὰ τὸ κατορθώσῃ! ἀπεκρίθη ἡ νεᾶνις μὲ σοβαρὰν φωνήν. Ἐπὶ ἑπτακόσια ἔτη, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς κατακτήσεως, οἱ χωρικοί μας, οἱ ἐργάται μας, ἀντέστησαν εἰς τὴν πίεσιν τῶν κατακτητῶν καὶ αὐτοὶ ἔμειναν ἔξω τῆς χώρας.

— Καὶ ὁ πατέρας σου, ἀγαπητή μου Ἴλκα, εἶπεν ὁ ἰατρός, θἀγωνισθῇ γενναίως ὑπὲρ τῆς νίκης μας, ὡς ἄξιος ἀρχηγὸς τοῦ σλαυϊκοῦ κόμματος.

— Ἀλλ' ὄχι χωρὶς νὰ κάμῃ καὶ ἀσπόνδους ἐχθρούς!.. παρετήρησεν ὁ κ. Δελαπόρτ.

— Καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὑπέλαβεν ὁ ἰατρός, τοὺς ἀδελφοὺς Γιοχάουζεν, τοὺς πλουσίους τραπεζίτας, οἱ ὁποῖοι θὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ κακὸν των τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Δημήτριος Νικολὲφ θὰ τοῖς ἀφαιρέσῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δήμου τῆς Ρίγας!.. Ἐπιτέλους ἡ πόλις μας δὲν ἀριθμεῖ παρὰ τεσσαράκοντα τέσσαρας χιλιάδας Γερμανῶν ἀπέναντι εἰκοσιὲξ χιλιάδων Ρώσσων καὶ εἰκοσιτεσσάρων χιλιάδων Λέττων... Οἱ Σλαῦοι ἀποτελοῦν τὴν πλειονοψηφίαν, καὶ ἡ πλειονοψηφία αὐτὴ εἶνε ὑπὲρ τοῦ Νικολέφ...

— Ὁ πατέρας μου δὲν ἔχει τόσην φιλοδοξίαν, ἀπεκρίθη ἡ Ἴλκα. Φθάνει νὰ νικήσουν οἱ Σλαῦοι καὶ νὰ γίνουν κύριοι εἰς τὸν τόπον των.

— Θὰ γίνουν εἰς τὰς προσεχεῖς ἐκλογάς, δεσποινὶς Ἴλκα, ἐβεβαίωσεν ὁ κ. Δελαπόρτ, καὶ ἂν ὁ Δημήτριος Νικολὲφ δέχεται νὰ ἐκτεθῇ...

— Ἴσως δὲν θὰ ἐτολμοῦσε νἀναλάβῃ τόσον βάρος, ἀπεκρίθη ἡ νεᾶνις. Ἔπειτα, παρὰ τοὺς ἀριθμούς σας, ἀγαπητὲ ἰατρέ, ἡ Ρίγα εἶνε πόλις πολὺ περισσότερον γερμανικὴ παρὰ ρωσσική. Ὁπωσδήποτε, σᾶς εὐχαριστῶ καὶ τοὺς δύο διὰ τὰ καλὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα τρέφετε πρὸς τὸν πατέρα μου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ προσέξωμεν... Δὲν παρετηρήσατε ὅτι ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν γίνεται μελαγχολικώτερος; Αὐτὸ μὲ ἀνησυχεῖ πολύ.

Τωόντι, οἱ φίλοι τοῦ Νικολὲφ εἶχαν κάμῃ τὴν ἰδίαν παρατήρησιν. Ἀπό τινος χρόνου ὁ καθηγητὴς ἐφαίνετο πολὺ μελαγχολικὸς καὶ σύννους. Ἀλλὰ φύσει ἐπιφυλακτικός, δὲν ἐνεπιστεύετο τὰς θλίψεις του εἰς κανένα, οὔτε εἰς τὰ τέκνα του, οὔτε εἰς τὸν παλαιόν του φίλον Χαμίν. Διὰ νὰ τὰς λησμονῇ βεβαίως, κατέφευγεν εἰς τὴν ἐργασίαν. Αὐτὴ ἦτο ἡ μόνη του παρηγορία.

Ἐν τούτοις, ἡ σλαυϊκὴ κοινότης τῆς Ρίγας ἐθεώρει τὸν Νικολὲφ ὡς τὸν μέλλοντα αὐτῆς ἀντιπρόσωπον κατὰ τὰς προσεχεῖς ἐκλογάς.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

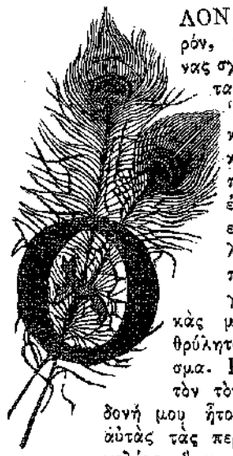

ΟΝ αὐτὸν τὸν καιρόν, ἐπὶ δύο μῆνας σχεδόν, ἡ τελευταία σελὶς τῆς "Διαπλάσεως,, κατείχετο ὁλόκληρος — κάποτε μάλιστα ἐξεχείλιζε καὶ εἰς τὴν προτελευταίαν, — ἀπὸ Μικρὰς Ἀγγελίας σχετικὰς μὲ τὸ πολυθρύλητον Δημοψήφισμα. Καὶ ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸν ἡ ἡδονή μου ἦτο νὰ διαβάζω αὐτὰς τὰς περιέργους Ἀγγελίας, ὅπως ἦτο — τὸ εἰξεύρω καλά, — ἡ ἡδονὴ πολλῶν ἄλλων, καὶ μεγάλων καὶ μικρῶν... Ὁμολογῶ ὅτι ἐγελοῦσα μὲ τὴν καρδιάν μου. Ὅπως γελοῦν πάντοτε οἱ μεγάλοι ὁσάκις βλέπουν παιδιὰ νὰ παίζουν ἕνα παιγνίδι μ' ἐξυπνάδαν. Συνήθως δὲ τὰ παιγνίδια τῶν παιδιῶν δὲν εἶνε εἰμὴ ἀπομιμήσεις καὶ παρῳδίαι τῶν πράξεων τῶν μεγάλων. Παίζουν ἀπομιμούμενα βαπτίσια, στεφανώματα, γεύματα, χορούς, τσάγια καὶ κάποτε... ἀρρώστειες — τί γοῦστο! — κατὰ τὰς ὁποίας ἡ μὲν κούκλα τῆς Λιλίκας εἶνε τάχα ἡ ἄρρωστη, ὁ δὲ μικρὸς Τοτὸς κάμνει τὸν γιατρόν... Αὐτὴν τὴν φορὰν τὰ παιδιὰ τῆς Διαπλάσεως «παίζουν ἐκλογές». Πρόκειται νἀνακηρυχθῇ διὰ ψηφοφορίας τὸ καλλίτερον ψευδώνυμον, καὶ ὅ,τι γίνεται πλέον εἰς τὰς ψηφοφορίας τῶν μεγάλων, τὰς ἀληθινάς, ἠθέλησαν νὰ τὸ μιμηθοῦν καὶ οἱ φίλοι μας. Ἀνεκήρυξαν λοιπὸν ὑποψηφίους, καὶ ἔκαμαν κόμματα μὲ ἀρχηγοὺς καὶ ὑπαρχηγούς, καὶ ἐδημοσίευσαν ἐκκλήσεις, προγράμματα, προσκλήσεις, προκλήσεις καὶ σατύρας ἐναντίον τῶν ἀντιπάλων. Καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ «ἐκλογικαὶ περιοδεῖαι» κατωρθώθη νὰ... παρῳδηθοῦν ἐπίσης. Ἐννοεῖται δέ, ὅτι ἐκτὸς τῶν δημοσιευμάτων, τῶν ὁποίων σκοπὸς ἦτο νὰ ὁδηγήσουν τὸ «κοινὸν φρόνημα» ἢ νὰ γεννήσουν «ρεῦμα», τὰ ἰδιαίτερα «μπιλλιετάκια» ἐπῆραν κ' ἔδωσαν. Δὲν ὑπάρχει συνδρομητὴς ψηφοφόρος ποῦ νὰ μὴν ἔλαβε πέντε, δέκα, εἴκοσι μπιλλιέτα, μὲ παρακλήσεις πρὸς «ὑποστήριξιν». Μερικοὶ μάλιστα ἐδέχθησαν καὶ ἐπισκέψεις... Καὶ ὅλα τὰ μέσα, τὰ ἐν χρήσει εἰς ἐκλογικοὺς ἀγῶνας, ἐχρησιμοποιήθησαν κ' ἐδῶ. Μήπως δὲν εἶδα μίαν ἡμέραν τὸ ἔντυπον «πρόγραμμα» ἑνὸς ὑποψηφίου, *τοιχοκολλημένον* ἀπέξω ἀπὸ τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως;

Θὰ πῆτε: Πῶς λοιπόν; Τὸ Δημοψήφισμα τῆς Διαπλάσεως δὲν εἶνε ἀληθινόν; δὲν ἔχει καμμίαν σοβαρότητα; Εἶνε μόνον παιγνίδι; — Καθόλου! Εἶνε, ὅπως ἦτο, ἀληθέστατον καὶ σοβαρώτατον. Θὰ γίνῃ, ὅπως ἐγίνετο, ψηφοφορία καὶ θἀνακηρυχθῇ τὸ ὡραιότερον ψευδώνυμον, ὁ κάτοχος τοῦ ὁποίου θὰ βραβευθῇ *πραγματικώτατα*. Οἱ φίλοι μας ὅμως, μὲ τὴν φυσικὴν τάσιν τῆς ἡλικίας των, τὸ ἔκαμαν σιγὰ-σιγὰ καὶ παιγνίδι. Νομίζει κανεὶς ὅτι πρόκειται περὶ ἐκλογῆς τοὐλάχιστον δημάρχων ἢ βουλευτῶν. Καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς γελᾷ μὲ τὴν «ἐκλογικὴν κίνησιν» τῆς τελευταίας σελίδος, τὴν παρῳδοῦσαν τὴν «ἐκλογικὴν κίνησιν» τῶν μεγάλων. Ἡ Διάπλασις κάμνει ἁπλῶς ἕνα Διαγωνισμόν. Τὰ παιδιὰ της «παίζουν ἐκλογές».

Ὑπάρχουν μερικοὶ οἱ ὁποῖοι, ἂν καὶ γελοῦν καὶ αὐτοί, — διότι ποῖος εἰμπορεῖ νὰ μὴ γελάσῃ; — ἐν τούτοις βλέπουν μὲ κάποιαν δυσπιστίαν τὴν ἐκλογικὴν αὐτὴν κίνησιν... Ἆρά γε, λέγουν, ἡ τροπὴ τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἐσχάτως τὸ ἀθῷον καὶ ὡραῖον Δημοψήφισμα τῆς Διαπλάσεως, συμφέρει εἰς τὰ παιδιά της; Εἶνε, μὲ ἄλλους λόγους, *παιδαγωγικὸν* αὐτὸ τὸ παιγνίδι, ὅπως κατήντεσε; Διότι, καθὼς εἰξεύρετε, ὑπάρχουν παιγνίδια παιδαγωγικά, καὶ ἄλλα ἀντιπαιδαγωγικά. Τὰ πρῶτα τὰ ἐπιτρέπουν καὶ τὰ ὑποθάλπουν οἱ παιδαγωγοί· τὰ δεύτερα τ' ἀπαγορεύουν.

Ἀλλ' ἐγὼ νομίζω ὅτι, — ἀνεξαρτήτως τοῦ κυρίου σκοποῦ τοῦ Δημοψηφίσματος, — καὶ τὸ παιγνίδι, τὸ ὁποῖον παίζεται ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, δὲν εἶνε παιγνίδι ἀντιπαιδαγωγικόν. Κάθε ἄλλο. Οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς αὐτό, χωρὶς ἴσως νὰ τὸ θέλουν καὶ χωρὶς κἂν νὰ τὸ ἠξεύρουν, προγυμνάζονται εἰς τὴν *ἐπιτυχίαν*. Μανθάνουν νὰ κινοῦνται, νἀγωνίζωνται, νὰ ἐνεργοῦν, νὰ φροντίζουν, νὰ ἐργάζωνται διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸν σκοπόν των. Καὶ ἀκριβῶς ἐκεῖνος ἐπιτυγχάνει εἰς τοὺς μεγάλους διαγωνισμοὺς τῆς ζωῆς, ὁ ὁποῖος εἰξεύρει νὰ κινῆται, νὰ φροντίζῃ, νὰ ἐνεργῇ μὲ ὅλα τὰ μέσα — τὰ τίμια πάντοτε καὶ τὰ νόμιμα. Ἂν στηριχθῇ μόνον εἰς τὴν ἀξίαν του καὶ σταυρώσῃ τὰς χεῖρας, πιθανὸν καὶ νἀποτύχῃ παρὰ τὴν ἀξίαν του. Ἂν ὅμως κινηθῇ καὶ ἐνεργήσῃ, θὰ ἐπιτύχῃ ἀσφαλῶς κατὰ τὴν ἀξίαν του.

Ἂς λάβωμεν ὡς παράδειγμα αὐτὸ τὸ Δημοψήφισμα. Πολλοὶ ἔχουν ὡραῖα ψευδώνυμα, ἄξια πράγματι νὰ ψηφισθοῦν. Ἀλλὰ ποῖος θὰ ἐπιτύχῃ; Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος, ἔχων ὡραῖον ψευδώνυμον, ἐφρόντισε καὶ νὰ ἐνεργήσῃ περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του, διὰ νὰ ψηφισθῇ.

Ἀπαράλλακτα συμβαίνει καὶ εἰς τὴν ζωήν, ἀγαπητοί μου, καὶ *σᾶς συμφέρει* νὰ τὸ γνωρίζετε ἀπὸ τώρα. Ὑποθέσατε ὅτι δύο ἄνθρωποι ἔχουν τὴν ἰδίαν σχεδὸν ἀξίαν, εἶνε ἐπίσης καλοὶ ἐπιστήμονες καὶ οἱ δύο, ἔχουν νὰ παρουσιάσουν τῆς αὐτῆς σπουδαιότητος ἐργασίας. Ποῖος νομίζετε ὅτι θὰ διορισθῇ, παραδείγματος χάριν, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου; Ὁ τυχηρότερος; Ὄχι, καθόλου. Θὰ διορισθῇ ὁ δραστηριώτερος καὶ ὁ ἐνεργητικώτερος, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ φροντίσῃ νὰ ἀποκτήσῃ περισσοτέρους καὶ ἰσχυροτέρους φίλους καὶ ὑποστηρικτάς. Ἐπίσης, μεταξὺ ἀνθρώπων τῆς αὐτῆς περίπου ἀξίας καὶ πραγματικῆς ἱκανότητος, ὁ δραστηριώτερος καὶ ἐνεργητικώτερος θὰ γίνῃ δήμαρχος, βουλευτής, ὑπουργός, πρέσβυς, Πρωθυπουργός...

Οἱ ἄλλοι Διαγωνισμοὶ τῆς Διαπλάσεως δὲν ἔχουν τὸ πρόσθετον προτέρημα νὰ σᾶς γυμνάζουν καὶ εἰς τὴν κοινωνικὴν ἐπιτυχίαν. Διότι αὐτοὺς τοὺς κρίνει μόνη ἡ Διάπλασις, ἡ ὁποία, καθὼς γνωρίζετε, δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψει της παρὰ μόνον τὴν ἀξίαν, χωρὶς νὰ τὴν ἐπηρεάζουν οὔτε παρακλήσεις, οὔτε ὑποχρεώσεις, οὔτε μέσα, οὔτε τίποτε. Ὁ Διαγωνισμὸς τῶν ψευδωνύμων κατὰ τοῦτο εἶνε διαφορετικός: Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν, δὲν ἀρκεῖ ἡ *ἀξία* ἑνὸς ψευδωνύμου· χρειάζεται καὶ ἡ ἐνέργεια, καὶ ἡ δραστηριότης τοῦ ἔχοντος αὐτό. Διότι διὰ ψηφοφορίας θὰ βραβευθῇ ὡς ὡραιότερον. Ὁ διαγωνιζόμενος λοιπὸν ἔχει νὰ κάμῃ πλέον μὲ τὸ πλῆθος, μὲ τὸν κόσμον, μὲ τὴν κοινωνίαν. Καὶ εἶνε ὑποχρεωμένος, ἂν θέλῃ νὰ ἐπιτύχῃ, νὰναπτύξῃ τὴν δρᾶσιν καὶ νὰ μεταχειρισθῇ τὰ μέσα τὰ ἐξασφαλίζοντα τὴν κοινωνικὴν ἐπιτυχίαν. Ἰδοὺ λοιπὸν ἕνα «παιγνίδι», τὸ ὁποῖον ἔχει σπουδαῖον προπαιδευτικὸν χαρακτῆρα. Κ' ἐκεῖνος ποῦ θὰ νικήσῃ, κ' ἐκεῖνος ἀκόμη ποῦ θὰ νικηθῇ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς μικρᾶς αὐτῆς ἐκλογῆς, — ἂς εἶνε παιγνίδι! — θὰ ποκτήσῃ κάποιαν πεῖραν καὶ θὰ λάβῃ κάποιαν ὠφέλειαν διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε παιγνίδι...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΛΙΛΙΚΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ'.

Ἡ κυρία Λιλίκα, σὰν καλὴ νοικοκυρούλα ποῦ εἶνε, δὲν ἐδέχθη τὴν πρότασιν ποῦ τῆς ἔκαμε ὁ μπαμπᾶς της, νὰ τῆς ἀγοράσῃ δηλαδὴ ἀσπρόρουχα γιὰ τὴν Αὐγούλαν.

— Θὰ τῆς τὰ ράψω ὅλα, ὅλα ἐγὼ μόνη μου, εἶπε 'στὸ μπαμπᾶ της. Ἡ οἰκονομία εἶνε τὸ πᾶν, λέει ἡ μαμμά. Οἱ καλὲς μαμμάδες πρέπει νὰ κάνουν 'στὸ σπίτι οἰκονομία καὶ νὰ μὴν ἀγοράζουν ἀπ' ἔξω ἕτοιμα πράγματα, ποῦ μποροῦν νὰ τὰ κάμουν μόνες τους. Ἔπειτα, μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία θἀναγκασθῶ νὰ μάθω ράψιμο.

Νὰ μάθῃ ράψιμο!... Τί εὔκολο ποῦ τὸ ἔχει ἡ κυρία Λιλίκα! Ἀπὸ τέτοια ἡλικία τὰ δακτυλάκια τῶν κοριτσιῶν δὲν εἶνε καμωμένα διὰ νὰ μεταχειρίζονται βελόναν...

Τί τὰ θέλετε ὅμως! Ἡ Λιλίκα ἔχει θέλησιν καὶ ἐπιμονήν, καὶ ὅταν ἔχῃ κανεὶς αὐτὰ τὰ δύο, κατορθώνει καὶ τὰ δυσκολώτερα πράγματα. Νὰ ἰδῆτε ποῦ θὰ μάθῃ νὰ κόβῃ καὶ νὰ ράβῃ μιὰ χαρά...

Δὲν λέγω ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ εὐθὺς-εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ὤ! νὰ ξέρατε πόσες φορὲς θὰ τσιμπηθῇ μὲ τὴν βελόναν, καὶ πόσες φορὲς θἀναγκασθῇ νὰ βυζάξῃ τὸ δακτυλάκι της, διὰ νὰ τὸ ξεπλύνῃ ἀπὸ τὸ αἷμα.

Ἀλλ' ἀπὸ ἕνα τσίμπημα βελόνας δὲν κινδυνεύει νὰ χάσῃ κανεὶς ὅλο του τὸ αἷμα. Καὶ ὕστερ' ἀπὸ μερικὰ τέτοια τσιμπήματα, ποῦ θὰ τῆς στοιχίσουν ὀλίγον πόνον καὶ ὀλίγες σταλες αἵματος, ἡ Λιλίκα θὰ συνειθίσῃ καὶ δὲν θὰ τσιμπιέται πιά.

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΣΤΗΝ ΠΟΝΤΙΚΟΤΡΥΠΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ 5η (Συνέχεια)

ΑΝΝΟΥΛΑ: Εἶνε Νεράϊδα!... Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγώ!

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ, *ἔκπληκτη:* — Τί; Νεράϊδα;! *(κατ' ἰδίαν:)* Ἀμὴ ἐγὼ ποῦ ἤθελα νὰ φέρω γάτα;

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Γιαγιακούλα μου, ἐπλουτήσαμε!...

Η ΓΙΑΓΙΑ *σοβαρῶς:* — Αὐτὰ τὰ χρήματα δὲν εἶνε δικά μας.

ΑΝΝΟΥΛΑ. — Μ' ἀφοῦ μᾶς τἄφερε τὸ ποντίκι;

«Ὁ ποντικὸς τὰ ἔφερε αὐτά;» (Σελ. 36)

Η ΓΙΑΓΙΑ, *μελαγχολικῶς:* — Πάει ὁ καιρὸς ποῦ ἐπίστευε ὁ κόσμος σὲ Νεράϊδες!...

ΑΝΝΟΥΛΑ, *ἀπογοητευμένη:* — Καί... τί θὰ κάμετε τώρα;

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Θὰ παραδώσω τὸ εὕρημά μου στὸν Ἀστυνόμο.

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Στὸν Ἀστυνόμο!... Μὰ δὲν ὑπάρχουν Ἀστυνόμοι στὰ παραμύθια!... Ἄσχημο πρᾶγμα!...

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Παιδί μου, ἡ ζωὴ δὲν εἶνε παραμύθι. Καὶ τὸ καθῆκον δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε εὔμορφο, διὰ νὰ εἶνε καθῆκον.

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ, *κατ' ἰδίαν:* — Αὐτὴ ἡ γρηὰ μιλεῖ σὰ βιβλίο.

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Τὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα εἶνε ἐδῶ δίπλα. Πηγαίνω.

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ: — Ἀμέσως κηόλα;

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Ἀμέσως. Δὲ θὰ μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ... *(Μαζεύει γρήγορα-γρήγορα τὰ νομίσματα, τὰ βάζει εἰς τὰ φυσέκια, τὰ τυλίγει ὅλα εἰς τὴν ποδιά της καὶ ἐξέρχεται:)* Ἔφθασα!

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΑΙ ΑΥΤΑΙ, ἐκτὸς τῆς ΓΙΑΓΙΑΣ

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ, *βλέπουσα πρὸς τὴν θύραν.* — Ἡ τιμιότης... εὔμορφο πρᾶγμα... μὰ κι' ὁ καλλίτερος τρόπος

γιὰ νὰ λιγνεύῃ ὁ ἄνθρωπος... *(Πρὸς τὴν Ἀννούλαν:)* Σᾶς πικραίνει αὐτό, τὸ καταλαβαίνω... Γιὰ συλλογισθῆτε τί ὡραῖα φουστάνια, καὶ τί καπέλλα μὲ φτερά, καὶ τί γοβάκια μεταξωτὰ ἦταν μέσα 's ἐκεῖνα τὰ φυσέκια!... Καὶ κοτόπουλα, καὶ γλυκίσματα, καὶ λιχουδιές... Ἔ, εἶνε κανεὶς λιχούδης 's τὴν ἡλικία σας!

ΑΝΝΟΥΛΑ, *ἠρέμα:* — Ὄχι, κυρ' Ἀναστάσαινα. Τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν ἦταν μέσα 's ἐκεῖνα τὰ φυσέκια.

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ: — Ἀλλὰ τί;

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Χρόνια ἥσυχα καὶ ἀναπαυτικὰ γιὰ τὴ γιαγιά, ἡμέρες μὲ περίπατο καὶ νύκτες μὲ ὕπνο... Ἐγὼ τὸ ξέρω πῶς ὑποφέρω, νὰ τὴν βλέπω νὰ παιδεύεται ἔτσι σὲ τέτοια ἡλικία... Τὴ νύκτα, 'στὸ κρεββάτι μου, συλλογίζομαι: «Νά, ἡ γιαγιὰ κάνει μέσα νυκτέρι γιὰ νὰ μὲ μεγαλώσῃ». Καὶ τὸ πρωί, ὅταν βλέπω τἀδύνατα μάτια της κόκκινα ἀπὸ τὴν ἀγρύπνια, συλλογίζομαι: «Ὅταν θὰ μεγαλώσω ἐγὼ καὶ θὰ μπορῶ νὰ ἐργάζωμαι, ἴσως θὰ εἶνε πλέον ἀργά!...»

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ, *σπογγίζουσα ἕνα δάκρυ:* — Πολὺ συγκινητικὰ τὰ λέει αὐτὴ ἡ μικρούλα. Τὴν παῖμένη!... *(Δυνατά:)* Καλὰ ὅλ' αὐτά· μὰ δὲν συλλογίζεσαι λιγάκι καὶ τοὺς κουραμπιέδες;... καὶ τὰ γαλατομπούρεκα;... καὶ τοὺς μπακλαβάδες; Ἄ, εἶνε ὡραῖο πρᾶγμα ὁ μπακλαβᾶς!...

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Ναί, βέβαια... Μὰ ἔχω νὰ φάγω τόσον καιρό, ποῦ ἐξέχασα πιὰ τὴ γεῦσί του.

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ! — Πῶς τὴ λυποῦμαι!

ΑΝΝΟΥΛΑ, *ἐξακολουθεῖ:* — Τὸ μόνο ποῦ ζητῶ ἀπὸ τὸν Θεὸν εἶνε ὁ ἄρτος ὁ ἐπιούσιος... γιὰ τὴ γιαγιὰ καὶ γιὰ μένα.

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΑΙ ΑΥΤΑΙ καὶ Η ΓΙΑΓΙΑ

Η ΓΙΑΓΙΑ, *διευθύνεται ἀμέσως πρὸς τὴν Ἀννούλαν καὶ τὴν ἐναγκαλίζεται:* — Ἀγάπη μου, Ἀννούλα μου!

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Τί συμβαίνει;

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ, *πλησιάζουσα μὲ περιέργειαν.* — Μὰ τί συμβαίνει; Θὰ τὴν κάμετε νὰ σκάσῃ! Πῆτέ της λοιπόν!

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Ἄκουσε, παιδί μου, τί μοῦ εἶπαν 'στὴν Ἀστυνομία. Ἡ λίρες αὐτὲς ἔχουν πάνω τὸν βασιλέα Λουδοβίκον Δέκατον Ἕκτον. Πρέπει νὰ ἦταν κρυμμένες ἐκεῖ-μέσα πάρα πάνω ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια... Θὰ τὶς ἐλησμόνησε, μέσα 'στὸν τρόμο τῆς Ἐπαναστάσεως, κάποια οἰκογένεια ποῦ ἔφευγε ἀπὸ τὸ Παρίσι βιαστικὰ διὰ νὰ σωθῇ... Εἶνε σχεδὸν βέβαιον ὅτι κανένας δὲν θὰ τὶς ζητήσῃ. Καὶ τότε, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο, κατὰ τὸν νόμον, ὁ θησαυρὸς αὐτός, δέκα χιλιάδες φράγκα! θὰ εἶνε δικός μας!...

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Τί χαρά!

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ: — Τί περίεργη ἱστορία!... Ἐδῶ κ' ἑκατὸ χρόνια... ὁ Θεὸς τὸ ξέρει ποιὰ οἰκογένεια κατοικοῦσε ἐδῶ μέσα, καὶ ποιὰ πορτιέρισσα εἶχε τότε αὐτὸ τὸ σπίτι!...

Η ΓΙΑΓΙΑ, *θλίβουσα ἀκόμη τὴν Ἀννούλαν εἰς τὰς ἀγκάλας της:* — Ἔτσι, χρυσό μου παιδί, θὰ μπορέσω νὰ σὲ μεγαλώσω, ὅπως θέλω...

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Γιὰ νὰ ἐργάζωμαι τότε ἐγὼ γιὰ σᾶς... Καὶ ὅμως, εἴδατε; Ὅλ' αὐτὰ τὰ χρωστοῦμε 'στὸ ποντίκι.

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Συμφωνῶ.

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Τότε λοιπὸν δὲν θὰ τὸ... ξαναδιώξετε... ἔ, γιαγιάκα;

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Θεὸς φυλάξοι! *(μειδιῶσα:)* Ἂν ξανάλθῃ... μόνο του... θὰ τὸ βάλουμε καὶ 'στὸ τραπέζι... ἀλλά... ὅσο μπορεῖ πιὸ μακρυὰ ἀπὸ μένα.

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ: — Ὥστε... νὰ μὴ σᾶς φέρω τὴ γάτα;

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Ὄχι... φθάνει μόνο τὸ ποντίκι ποῦ μᾶς εὐεργέτησε, νὰ μὴ μᾶς φέρῃ μαζί του καὶ ἄλλα...

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Ὅσο γι' αὐτό, ἔννοια σας, εἶνε διακριτικὸ τὸ ποντικάκι μου.

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ: — Σὰν καὶ μένα! Λοιπόν, καληνύκτα, κυρίες μου! Ἀπὸ αὔριο θὰ ψάξω καὶ 'στὴν κάμαρά μου. Μπορεῖ νὰ κατοικοῦσαν κι' ἄλλες τέτοιες οἰκογένειες, ἐδῶ κ' ἑκατὸ χρόνια, 's αὐτὸ τὸ σπίτι. Γιὰ φαντασθῆτε, ἂν μαθευθῇ τέτοιο πρᾶγμα, τί εὔκολα ποῦ θὰ νοικιάζονται τὰ δωμάτια!... Δὲν βλέπω τὴν ὥρα νὰ βάλω 'στὴν ἐπιγραφή: «Ἐνοικιάζονται δωμάτια καὶ κατοικίαι, εὐήλια, εὐάερα, μὲ ἄφθονον ὕδωρ καί... μὲ θησαυρούς!»

ΑΥΛΑΙΑ

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Henriette Bezançon)

Η ΛΕΥΚΗ ΜΑΓΕΙΑ

ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

Β'. — Ἡ φιάλη τοῦ Σέλτς.

Μία φιάλη, ἀπὸ ἐκείνας ποῦ ὀνομάζονται σίφωνες *(σιφὸν)* καὶ ἡ ὁποία περιεῖχε πρὶν νερὸν τοῦ Σέλτς, εὑρίσκεται τώρα ἀδειανὴ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

Στοιχηματίσατε ὅτι εἰμπορεῖτε νὰ τὴν γεμίσετε ἀμέσως μὲ νερόν, χωρὶς νὰ τὴν ἀνοίξετε καθόλου. Αὐτὸ θὰ φανῇ πολὺ δύσκολον ἂν ὄχι ἀδύνατον.

Ἰδοὺ τί θὰ κάμετε:

Γεμίζετε πρῶτα μὲ νερὸν ἕνα μεγάλο ποτῆρι καὶ τὸ ἔχετε ἑμπρός σας. Βάζετε ἔπειτα τὸ στόμιον τοῦ σίφωνος εἰς τὸ στόμα σας, ἀνοίγετε τὴν δικλεῖδα, πιέζοντες μὲ τὸν δάκτυλον τὸν μικρὸν μοχλὸν τῆς μηχανῆς, καὶ συγχρόνως ροφᾶτε δυνατὰ τὸν ἐντὸς τῆς φιάλης ἀέρα.

Πρὶν παύσετε τὴν ἀναρρόφησιν ἀκόμη, ἀφίνετε τὸν μοχλόν, διὰ νὰ κλείσῃ ἡ δικλείς.

Οὕτω σχηματίζεται ἐν μέρει, μέσα εἰς τὴν φιάλην, *κενόν*.

Βυθίζετε τότε εἰς τὸ νερὸν τοῦ ποτηρίου τὸ στόμιον τοῦ σίφωνος, καὶ πιέζετε πάλιν τὸν μικρὸν μοχλόν. Μέρος τοῦ νεροῦ θὰ εἰσχωρήσῃ τότε διὰ τοῦ σωλῆνος εἰς τὴν φιάλην, διὰ νὰ καταλάβῃ

τὸ χῶρον τοῦ διὰ τῆς ἀναρροφήσεως ἀφαιρεθέντος ἀέρος.

Ροφήσατε πάλιν ἀέρα, ἀλλ' ἀφοῦ γυρίσετε τὴν φιάλην οὕτω πῶς, ὥστε ἡ ἄκρα τοῦ ἐσωτερικοῦ σωλῆνος της νὰ εὑρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸ νερόν. (εἰκὼν 1.)

Θὰ σχηματισθῇ νέον *κενὸν* εἰς τὴν

ἀτμόσφαιραν τῆς φιάλης, καὶ ὅταν ἐμβαπτίσετε πάλιν τὸ στόμιον τοῦ σίφωνος εἰς τὸ ποτῆρι καὶ πιέσετε τὸν μοχλόν, νέα ποσότης νεροῦ θὰ εἰσχωρήσῃ ἐντὸς τῆς φιάλης.

Κάθε φορὰν ποῦ θὰ ἐπαναλαμβάνετε τὸ ἴδιον, πρέπει, τὴν στιγμὴν ποῦ ροφᾶτε, νὰ δίδετε εἰς τὴν φιάλην κλίσιν

μᾶλλον ὁριζόντιον, ὥστε πάντοτε τὸ στόμιον τοῦ ἐσωτερικοῦ σωλῆνος νὰ εὑρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸ νερόν. Καὶ φυσικά, ὅσον περισσότερον γεμίζει ἡ φιάλη, τόσον πλέον ὁριζόντιος πρέπει νὰ γίνεται ὁλονὲν ἡ θέσις της τὴν στιγμὴν τῆς ἀναρροφήσεως. Ὅταν δὲ φθάσῃ τὸ νερὸν ἕως τὴν μέσην, τότε ἡ βάσις τῆς φιάλης, (τὴν στιγμὴν πάντοτε ποῦ ροφᾶτε), πρέπει νὰ εὑρίσκεται πρὸς τὰ ἐπάνω, καὶ σιγὰ-σιγά, θὰ ἔλθῃ στιγμή, ποῦ διὰ νὰ ροφήσετε ἀέρα καὶ ὄχι νερόν, θὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ κρατῆτε τὴν φιάλην ὁλως-διόλου ἀντεστραμμένην.

Ἂν ἔχετε ἰσχυροὺς πνεύμονας, δὲν θὰ σᾶς χρειασθοῦν περισσότερα ἀπὸ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας διὰ νὰ γεμίσετε τελείως μὲ νερὸν τὴν κενὴν φιάλην τοῦ Σὲλτς καὶ νὰ κερδίσετε οὕτω τὸ στοίχημα.

Οἱ πρόγονοί μας ἔλεγαν ὅτι ἡ φύσις φοβεῖται τὸ κενόν. Εἰς τὸ θαῦμα αὐτὸ θὰ εὕρισκαν ἀκόμη μίαν ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ των. Ἀλλ' ὅπως γνωρίζετε ἀπὸ τὴν Φυσικήν, τὸ νερὸν εἰςχωρεῖ εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀφαιρεθέντος ἀέρος ὄχι διότι ἡ φύσις φοβεῖται τὸ κενόν, — τίποτε δὲν φοβεῖται ἡ φύσις! — ἀλλὰ διότι πρέπει νὰποκατασταθῇ ἡ *ἰσορροπία* μεταξὺ τῆς ἐσωτερικῆς καὶ τῆς ἐξωτερικῆς πιέσεως τοῦ ἀγγείου.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

(ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Β. ΝΙΕΜΕΡΟΒΙΤΣ-ΔΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Εὐτυχῶς ὁ Κολοβὸς ἦτο πλησίον του. Τὸν ἅρπαξεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ δύναμιν τὸν ἀνέβασεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἠσθάνθη ὅτι καὶ ὁ Βολτσὼκ ἐπιάνετο μὲ ἀπελπισίαν ἀπὸ τὸ βρεγμένον του ὑποκάμισον.

— Πιάσου καλά, Βολτσώκ!

Καὶ ὁ Σάσας διηυθύνθη πρὸς τὴν ὄχθην. Ἀλλ' ὁ ἀγὼν αὐτὸς τὸν εἶχεν ἐξαντλήσῃ. Ἤρχιζε νὰ ζαλίζεται. Τἀντικείμενα ἐστροβοῦρίζαν ἐμπρός του καὶ παράξενοι ὀπτασίαι ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια του. Ἔβλεπε τὸ πρόσωπον τῆς παραμάνας του, ποῦ εἶχεν ἀποθάνῃ πρὸ καιροῦ, τὸ πρωαύλιον τοῦ Σχολείου του, ἄλλας εἰκόνας ἀκόμη...

Ἐπνίγετο λοιπὸν ἢ ὄχι;

Φαίνεται ὅτι ὄχι, διότι ἀσυνειδήτως κινεῖ ἀκόμη χέρια καὶ πόδια...

Βλέπει τὸν Κολοβόν... Αὐτός, φαίνεται, τὸν ὑποστηρίζει... Τώρα αἰσθάνεται κάτι στερεὸν ὑπὸ τοὺς πόδας του... Τελοσπάντων, εἶνε ἡ ὄχθη... Ὁ Κολοβὸς τὸν ἁρπάζει ἀπὸ τὰ φορέματα καὶ τὸν σύρει μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν.

Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Βάσκας ἐγύριζεν ἀπὸ τὸ δάσος.

— Τώρα, ἐσυλλογίζετο, μπορῶ νὰ κολυμπήσω κ' ἐγώ. Τὸ ἀσημάκι μου εἶνε ἐξασφαλισμένο...

Ἔξαφνα ἤκουσε γαύγισμα καὶ διέκρινεν ἕνα πρᾶγμα ποῦ ἐκινεῖτο εἰς τὴν ἀκροποταμιάν. Ἔτρεξεν ἀμέσως κ' ἐπρόφθασε νὰρπάσῃ τὸν Σάσαν καὶ νὰ τὸν τραβήξῃ εἰς τὴν ξηράν. Τὰ χέρια τοῦ Βολτσὼκ ἐκρατοῦσαν τόσον σφικτὰ τὸ ὑποκάμισον τοῦ Σάσα, ὥστε δὲν ἠμποροῦσαν νὰ τοῦ τ' ἀνοίξουν. Νερὰ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἐμισοάνοιξε τὰ μάτια του, γογγύζων.

Ὁ Σάσας ὅμως συνῆλθε κ' ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς τὴν χλόην.

— Καλὰ σᾶς τῶλεγα ἐγὼ πῶς τὸ ρεῦμα εἶνε δυνατό! ἔλεγεν ὁ Βάσκας σείων τὸν Βολτσώκ. Εὐτυχῶς ξέρω τί κάνουν οἱ χωρικοὶ σὲ τέτοιες περιστάσεις. Θὰ ξαπλώσω τὸν Βολτσὼκ μπρούμυτα καὶ θὰ καθήσω ἐπάνω του. Ἔτσι ὅσο νερὸ ἐκατάπιε, θὰ τὸ ξεράσῃ.

Ἔκαμεν ὅ,τι εἶπε, καὶ πραγματικῶς τὸ νερὸν ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Βολτσώκ.

— Καὶ τώρα ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά...

— Ὄχι, ὄχι... ἄφισέ τον... ἀναπνέει... κατώρθωσε νὰ ψιθυρίσῃ ὁ Σάσας.

— Μὰ δὲν μοῦ λές, ἐσὺ τὸν ἔσωσες; ἠρώτησεν ὁ Βάσκας ἔκπληκτος. Πῶς γίνεται... ἕνα ἀρχοντόπουλο...;

Ὁ Κολοβός, σκεφθεὶς ὅτι ὁ ρόλος του ἐτελείωσεν, ἐκάθησε παρὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ Βολτσώκ, γαυγίζων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὡς νὰ ἔδιδε συμβουλὰς εἰς τὸν Βάσκαν.

Ὅταν ὁ μικρὸς χωρικὸς ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις του, ὁ Βάσκας ἐμβῆκεν εἰς τὸ νερόν, ἀλλὰ χωρὶς νὰπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν ὄχθην.

— Βλέπεις, Ἐξοχώτατε; εἶπε' ἐδῶ δὲν ὑπάρχει φόβος καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ βουτήξῃ ὅσο θέλει.

Καὶ ἐβούτηξε. Ἀλλ' εἶχε ξεχάσῃ τὸν Κολοβόν. Ὁ καλὸς σκύλος, νομίσας ὅτι πρόκειται περὶ νέου δυστυχήματος, ἐρρίφθη εἰς τὸ ποτάμι, ἅρπαξε τὸ παιδὶ ἀπὸ τὰ μαλλιὰ καὶ τὸ ἔβγαλεν ἔξω.

— Κάτω τὰ πόδια! ἐφώναζεν ὁ Βάσκας. Ἐγώ, ξέρεις, δὲν σηκόνω τέτοια ἀστεῖα.

Ὁ Κολοβὸς ὅμως ἐγαύγιζε, καὶ ὅταν ὁ Βάσκας ἔκαμε νὰ ξαναπέσῃ εἰς τὸ ποτάμι, ὁ σκύλος τοῦ ἔφραξε τὸ πέρασμα καὶ τοῦ ἔδειξε τόσον ἄγρια δόντια, ὥστε ὁ μικρὸς χωρικὸς ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύψῃ.

Ἄλλως τε οἱ σύντροφοί του δὲν εἶχαν πλέον ὄρεξιν νὰ διασκεδάσουν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ γυρίσουν εἰς τὸ σπίτι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ἡ εὐχαριστησις τοῦ Θείου.

Ἄργησαν πολὺ εἰς τὴν ἐπιστροφήν. Ὁ Βάσκας ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ κωπηλατῇ ἐναντίον τοῦ ρεύματος, καὶ οὔτε ὁ Βολτσὼκ οὔτε ὁ Σάσας ἦσαν εἰς θέσιν νὰ τὸν βοηθήσουν. Ὁ Βολτσὼκ μάλιστα δὲν ἠμποροῦσε ἀκόμη οὔτε νὰ ὁμιλήσῃ. Μόνον εἰς ἐν ἀπότομον τράνταγμα τῆς βάρκας, ἐζωήρευσεν ἔξαφνα καὶ ἐτραβήχθη πρὸς τὰ μέσα λέγων:

— Φοβᾶμαι!..

— Τί φοβᾶσαι;

— Τὸ νερό.

Ἔπειτα ἔμεινε σιωπηλὸς καὶ συλλογισμένος. Τί νὰ ἐσυλλογίζετο τάχα;

Μετ' ὀλίγον ἐψιθύρισε:

— Ἐξοχώτατε...

— Τί εἶνε πάλι;

— Δὲν θὰ μοῦ δώσῃς τίποτε;

— Δὲν καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ πῆς.

— Νά, ὀλίγο ἔλειψε νὰ πνιγῶ... Τοῦ Βάσκα, ποῦ δὲν ἔπαθε τίποτα, τοῦ ἔδωσες ἕνα ροῦβλι... ἐμένα, ποῦ πῆγα νὰ πεθάνω, δὲ θὰ μοῦ δώσῃς;

Ὁ Σάσας τοῦ ἐπέταξεν ἕνα νόμισμα, τὸ ὁποῖον ὁ Βολτσὼκ ἅρπαξεν εἰς τὸν ἀέρα.

—Εὐχαριστῶ, Ἐξοχώτατε, εἶπε. Τώρα δὲν μὲ νοιάζει ποῦ πῆγα νὰ πνιγῶ.

Ὁπωσδήποτε, μὲ προφανῆ εὐχαρίστησιν ὁ Βολτσὼκ ἐβγῆκεν ἀπὸ τὴν βάρκαν, ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα. Ἀλλὰ καὶ ὁ Σάσας, μολονότι ἐπέστρεφε μὲ ἀδειανὸν σάκκον, δὲν ἦτο ὀλιγώτερον εὐχαριστημένος ποῦ ξανάβλεπε τὸ «σπιτάκι του».

Μόνον ὁ Βάσκας, εἰς κάθε του βῆμα πρὸς τὴν ἔπαυλιν, ἔχανε μέρος τοῦ θάρρους του... Ὅταν ἔφθασαν, μὲ χίλια βάσανα κατώρθωσεν ὁ Ἐξοχώτατος νὰ τὸν πείσῃ νὰ περάσῃ τὸ κατῶφλι τῆς καγγελόθυρας.

Πρῶτος εἰσῆλθεν ὁ Σάσας ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Κολοβοῦ. Ἀμέσως ἐφώναξεν ἕνα ὑπηρέτην καὶ διέταξε, δείξας τὸν Βολτσὼκ καὶ τὸν Βάσκαν:

— Δόστε τους νὰ φάνε!

Καὶ ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν του χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν.

Τὰ δύο χωριατόπουλα ὡδηγήθησαν εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ὁ Βολτσώκ, συγκεκινημένος ἀκόμη ἀπὸ τὸν κίνδυνον ποῦ διέτρεξε, ἤρχισε νὰ διηγῆται τὰ συμβάντα, τρώγων ἐν τῷ μεταξὺ μὲ ὄρεξιν πολλήν.

Ὁ Βάσκας ἀπεναντίας ἐσιωποῦσε καὶ μόνον εἰς τὰ φαγητὰ εἶχε τὸν νοῦν του. Κάθε τόσον ἔψαυε τὴν κοιλίαν του, ὡς διὰ νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν εἶχε τόπον ἀκόμη καὶ δι' ἄλλο φαγητόν. Καὶ ἔτρωγεν ἀλύπητα.

Ἡ ἔκπληξις τῶν ὑπηρετῶν ὑπῆρξε μεγάλη, ὅταν ἔμαθαν τὴν ἡρωϊκὴν πρᾶξιν τοῦ Σάσα. Οἱ καλοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, ποῦ ἀγαποῦσαν τὸν μικρὸν κύριόν των, μὲ ὅλην του τὴν ὑπεροψίαν, δὲν ἔπαυαν νὰ ἐγκωμιάζουν τὴν σημερινήν του γενναιότητα καὶ τὴν μετριοφροσύνην

του. Νὰ κάμῃ τέτοιον ἄθλον καὶ νὰ μὴν εἰπῇ οὔτε λέξιν;

Ἐδῶ ὁ Σάσας ἐφήρμοζε πρὸς ὄφελός του τὴν γνωστὴν παροιμίαν: «Ἂν ὁ λόγος εἶνε ἀσήμι, ἡ σιωπὴ εἶνε χρυσάφι.» Βεβαίως, διακινδυνεύων τὴν ζωήν του διὰ νὰ βοηθήσῃ ἕνα ἄνθρωπον, ὑπήκουεν εἰς εὐγενῆ ἔνστικτα, τὰ ὁποῖα ἐκοιμῶντο εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του. Ἀλλὰ τὴν πρώτην αὐτὴν γενναίαν ὁρμήν, εἶχαν διαδεχθῆ μετ' ὀλίγον αἰσθήματα ταπεινότερα. Ἤρχισε νὰ ἐντρέπεται, νὰ νομίζῃ ὅτι ἐξηυτελίσθη, διότι ἐπῆγε νὰνακατευθῆ αὐτός, εὐγενὴς καὶ παιδὶ στρατηγοῦ, μὲ μουζικόπαιδα! Ἰδοὺ διατί ἐπροτίμησε νὰ σιωπήσῃ καὶ νὰποκρύψῃ τὰ πρωϊνὰ συμβάντα, τὰ ὁποῖα ἐνόμιζεν ὅτι τὸν ταπεινώνουν.

Οἱ ὑπηρέται ὅμως δὲν ὑπωπτεύοντο ὅτι ἦτο τόσον γελοῖος καὶ ἀνάξιος ὁ λόγος τῆς σιωπῆς του, καὶ τὴν ἀπέδιδαν εἰς εὐγενῆ μετριοφροσύνην. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔπαυεν ἡ γλῶσσά των, μετ' ὀλίγον ἡ εἰδησις, ἀφοῦ ἔκαμε τὸν γῦρον τοῦ ἰσογείου, ἀνῆλθεν ἕως ἐπάνω, εἰς τὰ δωμάτια τῶν κυρίων.

Ἡ μητέρα τοῦ Σάσα, μόλις ἤκουσε τὰ διατρέξαντα, κατῆλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, τεταραγμένη καὶ φωνάζουσα:

— Μὰ τί συνέβη ἐπὶ τέλους; Ποῦ εἶνε αὐτὰ τὰ παιδιά;...

— Ἐδῶ εἴμαστε! εἶπεν ἀτάραχος ὁ Βολτσώκ.

Ὁ Βάσκας ὅμως ἐροβήθη πολύ. Ἐζάρωσεν εἰς τὸ σκαμνί του, καὶ δὲν ἤξευρεν ἂν ἔπρεπε νὰ τὸ κόψῃ λάσπη, ἢ νὰ κρυφθῇ κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ὁ δὲ φόβος του ἐκορυφώθη, ὅταν ὀπίσω ἀπὸ τὴν νέαν κυρίαν, εἶδε τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα τοῦ Ἀλέξη Λούβοβιτς.

— Τώρα βέβαια θὰ μᾶς τίς βρέξουν! ἐσυλλογίζετο ὁ δυστυχὴς Βάσκας, τρέμων.

Ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνῆλθε. Ὁ σύντροφός του, διὰ δεκάτην φοράν, ἤρχισε νὰ διηγῆται τὰ συμβάντα, καὶ ἦτο πραγματικῶς εὔγλωττος. Διηγήθη πῶς ἐκινδύνευσε νὰ πνιγῇ, πῶς ἐπιάσθη ἡ πνοή του καὶ πῶς ὁ Σάσας ἔπεσεν εἰς τὸ ποτάμι καὶ τὸν ἔσωσε.

— Ποῦ εἶνε τὸ παιδί μου; ἠρώτησεν ἡ μητέρα ἀνήσυχη.

Ὁ θεῖος τὴν συνεκράτησε.

—Ἄκουσε, Μαίρη, μὴ δείξῃς εἰς τὸν Σάσα ὅτι γνωρίζεις αὐτὴ τὴν ἱστορία. Εἶνε πολὺ καλά, ἀναπαύεται... Θέλω νὰ ἰδῶ ἂν θὰ σοῦ τὰ 'πῇ ὁ ἴδιος... Ἀ τώρα μάλιστα! Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ κατορθώσω νὰ σοῦ τὸν κάμω ἀνθρωπον!

. . . . . .

Εἰς τὸ τραπέζι, ὁ Σάσας ἦτο ὅπως πάντοτε.

Κατὰ τὴν ἀξιοθρήνητον συνήθειάν του, δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα του παρὰ διὰ νὰ παραπονεθῇ διὰ τὰ φαγητὰ καὶ διὰ τοὺς ὑπηρέτας.

— Τί σάλτσες εἶνε αὐτές; εἶπεν, ἀπωθῶν τὸ πιάτο του μὲ ὕφος ἀηδίας. Ἀμὴ ψάρι εἶνε αὐτό; Νὰ χαθῇ! Καλὰ σᾶς τὸ εἶπα ἐγὼ νὰ βγάλετε αὐτὴ τὴ μαγείρισσα... Καὶ οἱ κοτολέττες εἶνε κάρβουνο. Τίποτα δὲν τρώγεται σήμερα!

Ἀλλὰ διὰ τὰ πρωϊνὰ συμβάντα, οὔτε λέξιν. Ὁ θεῖος ἀκτινοβολοῦσεν ὅλος. Προφανῶς, ἦτο κατευχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἀνεψιόν του.

Ὅταν ἐσήκωσαν τὸ τραπέζι, ὁ Σάσας ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰναβῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του.

—Γιατί δὲν μένεις μαζί μας; ἠρώτησεν ὁ Ἀλέξης Λούβοβιτς.

— Μοῦ πονεῖ τὸ κεφάλι μου, ἀπήντησεν ὁ μικρός. Θὰ εἶνε, πιστεύω, ἀπὸ τὸν ἥλιο...

—Ἄ, Σάσα! Σάσα! ἀνέκραξεν ἡ Μαίρη, θλίβουσα τὸν υἱόν της εἰς τὰς ἀγκάλας της. Τὰ ξεύρουμε ὅλα! Ἔδειξες μεγάλη γενναιότατα!

— Καὶ τὸ καλλίτερο εἶνε, προσέθεσεν ὁ θεῖος, ὅτι δὲν ἐκαυχήθης διὰ τὴν πρᾶξίν σου. Αὐτὸ εἶνε πιὸ δύσκολο, παρὰ νὰ πέσῃ κανεὶς στὸ ποτάμι... Ἰδοὺ γιατὶ σοῦ τὰ συγχωρῶ ὅλα, ἀκόμη καὶ τὰ καμώματά σου στὸ τραπέζι, μολονότι δὲν ἐννοῶ καθόλου ἐγώ, γιατὶ τὸ ψάρι καὶ οἱ κοτολέττες δὲν εἶχαν τὴν τιμὴν νὰ σοῦ ἀρέσουν!

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Τάκης, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ Σχολεῖον, ὅλος χαρά:

—Μαμμά! Μαμμά! σήμερα ἔχω τὴ γιορτή μου.

— Πῶς σοῦ ἦλθε τέτοια ἰδέα, παιδί μου;

— Μὰ νά, ὁ δάσκαλος μοῦ ἐτράβηξε τ' αὐτί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Δόγη [Ε]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀναρίθμητα εἰκονογραφημένα δελτάρια, καὶ κάρτες καλλιτεχνικές, καὶ γράμματα, καὶ ἐπισκεπτήρια μὲ ὡραίας εὐχὰς διὰ τὴν Πρωτοχρονιὰν ἔλαβα καὶ φέτος ἀπὸ τοὺς ἀγαπητούς μου φίλους. Δὲν ἔχω τόπον νὰ τοὺς ἀναφέρω ἐδῶ ἕνα-ἕνα, ἀλλὰ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους μαζὶ ἀπὸ τὴν καρδιάν μου καὶ τοὺς εὔχομαι αἴσιον καὶ καθ' ὅλα εὐτυχὲς τὸ Νέον Ἔτος 1908.

ΣΥΕΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ ἐν Μυτιλήνῃ Σύλλογος «Ἀγὼν» μοῦ ἔστειλε φρ. 10 καὶ δρ. 8, πρὸς ἀνανέωσιν τῆς ἐγγραφῆς διὰ τὸ 1908 τῶν καὶ πέρυσι ὑπὸ τοῦ ἰδίου Συλλόγου ἐγγραφέντων ἀπόρων ὑπ' ἀριθ. 38 τοῦ 1905 καὶ 13 τοῦ 1907. Εὖγε εἰς τὸν λαμπρὸν Σύλλογον τῆς Μυτιλήνης!

Σᾶς ὑπενθυμίζω ὅτι τὰ ψηφοδέλτια διὰ τὸ Δημοψήφισμα τῶν Ψευδωνύμων τοῦ 1907 εἶνε δεκτὰ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου, ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου καὶ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 5 Φεβρουαρίου.

Ἡ ἐπιστολή σου μ' εὐχαρίστησε πολύ, *Ἰωάννα Δάρκ*. Ἔδωσα τὴν ἐσώκλειστον εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος σοῦ στέλλει τὴν Γ' Σειρὰν τῶν «Διηγημάτων του, καθὼς ἐπιθυμεῖς. Τὰ ἐμπόδια δὲν πρέπει νὰ σὲ ἀποθαρρύνουν εἰς τὸ ἔργον σου, — ἂν καὶ εἶνε πέριττὸν νὰ σοῦ τὸ συστήσω, διότι σὺ δὲν ἀπογοητεύεσαι εὔκολα, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι κάτι ποθοῦν νὰ κάμουν.

Δαφνοστεφανωμένο Ἄρμα, χαίρω πολὺ ποῦ σοῦ ἤρεσαν τόσον αἱ ἐφετειναὶ καινοτομίαι. Εἶνε ἡ πρώτη ἐπιστολὴ ποῦ μοῦ γράφεις αὐτὸ τὸ ἔτος καὶ εἶνε κατάλληλος ἡ εὐκαιρία νὰ σὲ συγχαρῶ διὰ τὰς πρόοδους ἐν γένει, τὰς ὁποίας μαρτυρεῖ καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ γραφικός χαρακτήρ σου, σταθερώτερος τώρα καὶ ἀνδρικώτερος. Πᾶνε πλέον τὰ ὀρνιθοσκαλίσματα ποῦ μοῦ ἔγραφες ὅταν ἦσουν παιδάκι...

Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα, *Ἑλληνικὸν Κλέος*, καὶ ἐν γένει διὰ τὰς τόσον καλάς σου διαθέσεις. Σ' εὐχαριστεῖ καὶ ὁ κ. Φαίδων δι' ὅσα γράφεις. Ἀλλὰ διατὶ τὸν λέγεις γραφολόγον; Γραφολόγος δὲν εἶνε τὸ ἴδιον μὲ τὸ συγγραφεύς. Γραφολογία εἶνε μία — ἂς τὴν εἰποῦμεν — ἐπιστήμη, ἡ ὁποία διδάσκει πῶς ἀπὸ τὸ γράψιμον εἰμποροῦμεν νὰ ἐννοήσωμεν τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ κ. Φαίδων δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ αὐτήν. Μόνον ὁ Ἀνανίας καταγίνεται ὀλίγον καὶ ἴσως σᾶς γράψῃ καμμίαν φορὰν καὶ γραφολογικά.—Βραβεῖον ἔστειλα.

Χιονισμένον Δάσος, ἡ ἐπιστολή σου ὡς πάντοτε ὡραία καὶ χαίρω πολὺ ποῦ μ' ἐνθυμήθης καὶ πάλιν. Τὸ «Μυστηριώδες Ἔγκλημα» θὰ διαρκέσῃ μίαν ἐξαμηνίαν. Σοῦ ἔστειλα τὸ βιβλίον ποῦ ἐκέρδισες εἰς τὸ Λαχεῖον καὶ ἐνεχείρισα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν κ. Φαίδωνα.

Κ' ἐγὼ ὑποθέτω, *Νενέκηκας Χριστέ*, ὅτι δὲν ὑπάρχει συνδρομητής μου ποῦ νὰ μὴ μὲ ἀγαπᾷ, διότι διαφορετικὰ δὲν θὰ ἦτο καὶ συνδρομητής. Μὲ κατεγοήτευσεν ἡ ἐπιστολή σου μὲ τὸ πρωτοχρονιάτικον ποιηματάκι. Πῶς τὰ κατάφερες νὰ τὸ τυπώσῃς ἔτσι εἰς τὴν ἀρχήν;

Ὅσον διὰ τὸ ψευδώνυμόν μου, — μοῦ γράφει ὁ *Μεσημβρινὸς Ἀστήρ*, — δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς τὴν χαρὰν τῶν γονέων μου, οἱ ὁποῖοι μὲ εἶχαν συμβουλεύσει καὶ πρότερον νὰ λάβω ψευδώνυμον, ἀλλ' ἐγὼ τοῖς ἔλεγα ὅτι ἔχω μαθήματα. Τελοσπάντων τὸ ἀπεφάσισα νὰναμιχθῶ εἰς τὴν ὡραίαν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ:

Ἔλαβα καὶ ψευδώνυμον
Ὦ, τί χαρὰ μεγάλη!
Στὸν κόσμον ὅλο σὰν αὐτὴ
Δὲν θὰ ὑπάρχῃ κι' ἄλλη!

Πραγματικῶς, *Φλοῖσβε τῆς Θαλάσσης*, ἡ ἰδική σου ἐπιστολὴ ἦτο ἡ τελευταία ποῦ ἔλαβα τῷ 1907. Εἰμπορῶ νὰ εἴπω ὅτι μοῦ ἔκλεισες τὸν χρόνον — καὶ τί εὔμορφα! Διότι πραγματικῶς ἡ ἐπιστολή σου ἦτο χαριτωμένη, κ' ἐκεῖ ποῦ ἔγραφες διὰ τὰ κάλαντα, κ' ἐκεῖ ποῦ ἐθρηνολογοῦσες τὴν ἀτυχίαν σου... εἰς τὸ παιγνίδι τῆς παραμονῆς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια. καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Πεταλούδα τοῦ Ἀγροῦ*, κ. (Α. Λ. Τ.) *Χρυσοκόμης Ἀπόλλων*, α. (Ν. Ν.) *Αἰθεροβάμων Ἀρματηλάτης*, α.

(+×+) *Ὕμνος τῆς Ζωῆς*, α. (Ν. Κ.) *Ἀθάνατος Ψυχή*, κ. (Ε. Φ.) *Ὀχρὰ Ἀκτίς*, κ. (Φ. Λ.) *Μάρκος Αὐρήλιος*, α. *Μέγας Ἀλέξανδρος*, α. (Π. Κ.) *Ὑπερήφανος Λέων*, α. (Κ. Ε.) *Πετρογιάννης*, α. (Π. Τ.) *Θεοδόσιος ὁ Μέγας*, α. (Θ. Μ.) *Εὐχὴ τῆς Πατρίδος*, α. (Ν. Ρ.) *Μελαγχολικὴ Σελληνολάκρις*, κ. (Ε. Δ.) *Ἐλπιδοφόρος Ἑλληνοπούλα*, κ. (Λ. Σ.) *Ποιμενὶς τῆς Ἴδης*, κ. (Ε. Μ.) *Ἔξυπνος Βλάκας*, α. (Μ. Π.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Καρακάξα*, κ. *Ἑλληνικὸν Κλέος*, α. *Φλοῖσβος τοῦ Ρύακος*, κ. *Δαφνοστεφὴς Σημαία*, κ. *Δούκισσα τῶν Σαλώνων*, κ. *Δημόδοκος*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ὁ *Φλοῖσβος τῆς Θαλάσσης* μὲ τὸ *Νενίκηκας Χριστέ, Χρυσῆν Καρδιάν, Πετρόεσσαν Ἐλπίδα* καὶ *Χαῖρε Λευτεριά* — ὁ *Βασιλεὺς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὴν *Φιλομειδῆ Ἀφροδίτην, Ναύαρχον τῶν Ἀστακῶν* καὶ *Μυροβόλον Χαρανγήν* — ὁ *Ἐλπιδοφόρος* μὲ τὸν *Ναύαρχον τῶν Ἀστακῶν* καὶ *Ριγολέττον* — τὸ *Γλυκοχάραγμα* μὲ τὸ *Ἕνωσις ἢ Θάνατος, Ἀργοναύτην, Φῶς τῆς Νυκτὸς* καὶ *Ἀφρόκρινο* — τὸ *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι* μὲ τὸν *Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν* — ὁ *Ἀναγεννώμενος Φοῖνιξ* μὲ τὸ *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς, Ρεμβασμόν, Ἐνθουσιώδη Ἑλληνίδα, Φλέρ Ντὸρ* καὶ *Φιλομειδῆ Ἀφροδίτην* — τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος* μὲ τὴν *Ρέαν Συλβίαν, Τόσκαν* καὶ *Μποέμ* — ἡ *Ἐμπνευσμένη Καλλιτέχνις* μὲ τὸ *Ἀφρόκρινο* — ὁ *Ἰδομενεὺς* μὲ τὸν *Ριγολέττον* καὶ *Μαρμαρωμένον Βασιλῆαν* — ὁ *Φλοῖσβος τοῦ Ρύακος* μὲ τὴν *Ἡλιακὴν Ἀκτῖνα, Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο, Ἀστιγόνην* καὶ *Ἰσμήνην* — ὁ *Ἀργεῖος Ἑρμῆς* μὲ τὴν *Προκοντιάδα Αὔραν, Νεαρὰν Ἑλληνίδα, Ἄνθος τῆς Αἰγύπτου, Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν* καὶ *Κύκνον τῆς Μιτυλήνης* — ὁ *Αἰθεροβάμων Ἀρματηλάτης* μὲ τὸ *Ἑλληνικὸν Κλέος* καὶ *Κιανόλευκον Λάβαρον* — τὸ *Ἑλληνικὸν Κλέος* μὲ τὸν *Αἰθεροβάμονα Ἀρματηλάτην* — τὸ *Ξανθὸ Ἑλληνόπουλο* μὲ τὴν *Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας, Πίστιν Πατρίδα, Μαρμαρωμένον Βασιλῆαν* καὶ *Σκηπίωνα τὸν Ἀφρικανόν* — ἡ *Ἐλπὶς τῶν Δυστυχῶν* μὲ τὴν *Μεγάλην Ἰδέαν, Γλυκοχάραγμα, Κόμητα Κάτιτι* καὶ *Ἐθνικὸν Ὕμνον*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Δαφνοστεφῆ Σημαίαν* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ὡραίας εὐχάς·) *Χῶμα Ἑλληνικό* (ὡραιοτάτη ἡ πρώτη σου ἐπιστολή· «Διηγήματα» ἐστάλησαν· τὸ Ἴον φύλλον ἀντικατεστάθη· εὐχαριστῶ θερμότατα διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις·) *Πίστις-Πατρὶς* (ἡ ἐπιστολή διὰ τὴν Τριακοντατετηρίδα ἀνταξία τοῦ ψευδωνύμου σου·) *Λήθην* (καλῶς ἦλθες·) *Καρακάξαν* (ἡ μικρὰ Κάκια ἦτο ἀσθενὴς καὶ δὲν τὴν ἐστέλλαμεν εἰς τὸ Σχολεῖον· ἀλλὰ τώρα, εὐτυχῶς, εἶνε καλὰ καὶ μετὰ τὰς ἑορτὰς θὰ τὴν ξαναΐδῆς· ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον·) *Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν* (συνήθως ὅλων τῶν ἐχόντων Β' Βραβεῖον εἰς τὸ Ἐσπάθωμα δημοσιεύεται ἡ εἰκών· δι' αὐτὸ ἔκρινα καλὸν νὰ τὸ ἐξαιρέσω ἀπὸ τὸ Ἄθρόον·) *Χιόνι τοῦ Ταϋγέτου* (ἔστειλα·) *Θυελλώδη Οὐρανὸν* (ἔστειλα· τὸ ἀπωλεσθὲν Ἐσπάθωμα δὲν θὰ σοῦ εἶνε δύσκολον νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃς μὲ κανένα ἄλλο·) *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι* (πολὺ περίεργον τὸ ὄνειρόν σου·) *Ἀναγεννώμενον Φοίνικα, Γαλανὴν Ἑλληνοπούλαν* (τὸ διήγημα αὐτὸ τοῦ Ἄνδρεσεν εἶνε πολὺ-πολὺ γνωστὸν καὶ μάλιστα τὸ ἐδημοσίευσα κάποτε κ' ἐγώ· ἀδίκως λοιπὸν ἐκοπίασες, ἀφοῦ, καὶ ἀδημοσίευτον ἂν ἦτο, δὲν θὰ τὸ ἐδημοσίευα· διότι κατ' ἀρχὴν δὲν δημοσιεύω μεταφράσεις καὶ ἔργα συνδρομητῶν μου·) *Γλυκοχάραγμα* (ἔστειλα τὸν τόμον τοῦ 1899·) *Ἐλπιδοφόρον* (εὖγε· ἡ δραχμή σου κατετέθη εἰς τὸν ὑπὲρ τῶν προσφύγων Ἀγχιαλιτῶν ἔρανον·) *Μεγάλην Ἑλλάδα* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· ἰδοὺ ὅτι ἔχεις τώρα τὸ ψευδώνυμον ποῦ ἐπιθυμοῦσες·) *Ξανθὴν Μουσμὲ* (ἔστειλα·) *Βασιλέα τῆς Νυκτός, Ἀθάνατον Ἑλλάδα* (φαντάζομαι τὴν ἀκοσμοχαλασιάνη ποῦ σὲ ἠνάγκασε νὰ εἶσαι λακωνική...) *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα* (δέχομαι·) *Ποιμενίδα Μυρτώ* (εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ταπεινὸν Μενεξὲν* (βεβαίως σοῦ ἔστειλα ψηφοδέλτιον·) *Ἰδανικότητα*, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *3 Ἰανουαρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἡ Δευτέρα Κλήρωσις τῶν Δώρων μας θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Εἰς τὴν Τρίτην καὶ τελευταίαν Κλήρωσιν θὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ μέχρι τοῦδε ἐγγραφέντες ἢ ἀνανεώσαντες τὴν ἐγγραφήν των διὰ τὸ 1908, καθὼς καὶ ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν ἢ θὰ ἀνανεώσουν μέχρι τῆς

31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

τὸ βραδύτερον. Εἶνε ἡ τελευταία προθεσμία. Οὐδεμία παράτασις θὰ δοθῇ, ἡ δὲ Τρίτη Κλήρωσις θὰ δημοσιευθῇ ἀρχὰς Φεβρουαρίου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ *Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 25 Ἰανουαρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 9 Φεβρουαρίου.*

[Ὁ κάτοχος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλον, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

44. Λεξίγριφος.

Κάποιος θεὸς καὶ ὁ διάβολος
Γι' ἄνθος σεμνὸ μαλώσανε,
Κι' ἀπ' τὲς πολλὲς φωνάρες τους
Τὸν κόσμο ἀναστατώσανε.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μαγεμένο Ἀκρογιάλι.

45. Ἀναγραμματισμός.

Τοῦ Αἰγαίου ἀνακάτεψα
Λιγάκι μιὰ νησίδα,
Κι' ἕνα κοινὸν ἐπίθετον
Στὴ θέσι ἐκείνης εἶδα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Χρυσανθέμων

46. Συλλαβικὸν Τρίγωνον.

Θεά, Ρωμαίου ὄνομα,
Ἀπαίτησις τοῦ κράτους,
Ὅρκου γνωστὸν ἐπίρρημα
Ἐπήρανε κοντά τους,
Καὶ ξεύρετε πιὰ ὅλοι σας
Τὸ διὰ τίνος τρόπου
Αἱ συλλαβαὶ τῶν τρίγωνον
Θὰ δείξουν ἄνευ κόπου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀργείου Ἑρμοῦ

47. Αἴνιγμα.

Ἀρχαῖός τις ἥρως τὸ ἀρσενικόν μου
Μουσικὸν ὄργανον τὸ οὐδέτερόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θαυμαστοῦ τῶν Ἡρώων

48. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Πυραμίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ *δύο* οἱωνδήποτε γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ *δύο συμφώνων*, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ εὑρεθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις σχηματίζουσαι τὴν ἑξῆς πυραμίδα.

\+
* + *
* * + * *
* * * + * * *

Παῖς, Εὖα, δοῦσα, παλαιός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀριστοκράτου

49. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων σχηματίζουν ἀρχαῖον βασιλέα τῆς Αἰγύπτου, τὰ δὲ τελικὰ καρπόν:

1, Θεά. 2, Θεσσαλὸς Στρατηγός. 3, Ἀρχαία Βασίλισσα. 4, Σοφὸς νομοθέτης. 5, Πόλις τῆς Σικελίας. 6, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παλλάδος

50. Φωνηεντόλιπον.

κρψ-τ-γ-κ-πρ-τ-μλλ-τ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐγενοῦς Ἰδανικοῦ

51. Γρῖφος.

κε κε εἰς εἰς
κε ὠλὲρ κε εἰς ἠλὲρ εἰς ἂν ποτὲ Θεοί.
κε κε εἰς εἰς
κε εἰς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσηγέτου Ἀπόλλωνος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 48.

547. Φιλύρα (Φῖ, Λήρ, α.)—548. Κόραξ-κρᾶ.—549. Δορκὰς-Σκόδρα.

550. ΝΗΜΑ
ΗΜΕΡΑ
ΜΕΔΙΝΑ
ΑΡΙΑΔΝΗ
ΑΝΔΡΟΣ
ΑΝΟΙΑ
ΠΣΑΥ

551-552. 1, *Τρόπις*, τρόπος, τόπος, τῦπος, Τῦρος. Κῦρος, *κῦτος*. 2, *Ἕλος*, ἥλος, πῆλος, πῆνος, *πόντος*.— 553-557. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Τ: *Ἄρτα, ἄσωτος, γάτος, Τρίτων, ἄρτος*. — 558. ΝΗΡΗΙΣ (κῶΝος, ΚρΙΠτη, ΜαΡία, πΙθΗκος, ΚυΙαχή, ΔόΣις) — 559. Βοήθεια ἀμοιβαία καλὴ καὶ ἀναγκαία.— 560. *Ὅστις ζητεῖ τὰ πολλὰ χάνει τὰ ὀλίγα.* (ὡς-τ' εἰς ζιτ-ῆτα πολλὰ - γάν - ῆτα ὀλίγα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ὁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Τὸ *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς ἢ Φλοῖσβος τῆς Θαλάσσης*, στέλλει ἕνα μπουκέτο ἐνθερμότατες εὐχές, στὴν δεσποινίδα Ἑλ. Ἀρ. γιὰ τὴν πρωτοχρονιά. *(Η, 95)*

Σ τοὺς συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίας Σύρου εὔχομαι τὸ 1908 τρισόλβιον καὶ τρισευτυχές. Ζητῶ ψευδώνυμα καὶ ὀνοματεπώνυμον αὐτῶν δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν. — *Δουκία Σπουργίτη.* *(Η, 96)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.